

Bet. o. Lovf. om Ændr. i og Tilføjelser til L. om Rettens Pleje.

af den stykkevise Ændring i Retsplejeloven nu synes at staa overfor Gennemførelsen af en ny mindre Tillægslov, der endda paa væsentlige Punkter betyder Tilbageskridt i Forhold til det bestaaende. Mindretallet kan ikke indrømme Nødvendigheden eller Ønskeligheden af at tage enkelte Punkter ud af Regeringens Forslag til Afgørelse nu, men maatte foretrække, at man afventede Resultatet af den samlede Overvejelse af hele Forslaget. Ogsaa af rent praktiske Grunde vilde dette være at foretrække.

Mindretallet kan ikke slutte sig til Lovforslagets § 1 om at indskrænke Landsretternes Antal til 2, men mener, at man af Hensyn til Gennemførelsen af Bevisumiddelbarheden, hvilken fra næsten alle Sider nu anses for det allervigtigste i Retsplejen, snarere burde gaa den modsatte Vej og udvide Landsretternes Antal, ogsaa for derved at bringe Retsplejen i nærmere Forbindelse med Befolkningen. Mindretallet gaar dog ikke videre end til, i Overensstemmelse med det tidligere gentagne Gange fremsatte Regeringsforslag, at foreslaa 3 Landsretskredse, hvoraf Vestre Landsretskreds bliver som nu, medens de fynske Amter udskilles af Østre Landsretskreds og sammenlægges med de sønderjydske Landsdele og tilsammen kommer til at udgøre Søndre Landsretskreds. Søndre Landsret faar sit Sæde i Sønderborg, men der indrettes i Odense en Afdeling af denne Rets Embedskontor.

Ved denne sidstnævnte Ordning opnaar man i ikke ringe Grad at imødekomme et længe næret Ønske i de fynske Amter, ligesom man undgaar at fjerne det efter Genforeningen oprettede Landsrets-Sæde i Sønderborg. Mindretallet mener, at der ved en saadan Afgørelse af hele dette Spørgsmaal dels opnaas at tilvejebringe en Landsretskreds af passende Størrelse, og dels at der tages berettiget Hensyn til Ønskerne i den sønderjydske Befolkning, hvilke Ønsker gentagne Gange er fremført for Rigsdagen. Sidst er dette sket gennem en Henvendelse af 16. Februar d. A. fra en Række Kommuner og Erhvervsorganisa-

tioner i Sønderjylland, hvis Begrundelse i Hovedsagen falder sammen med de Synspunkter, som daværende Folketingsmand H. P. Hanssen-Nørremølle gjorde gældende, da han i Folketingets Møde 3. Februar 1926 afgav følgende Erklæring (Sp. 4691):

„Paa de i Sønderjylland valgte Folketingsmænd, de ærede Medlemmer: J. P. Niensens, P. Mortensens, Nis Nissens, C. O. Pedersens og egne Vegne har jeg at afgive den Erklæring, at vi, støttet paa en stærk offentlig Mening i Sønderjylland, saavel af økonomiske som af retsplejemæssige og nationale Grunde bestemt fastholder Nødvendigheden af at opretholde Søndre Landsret, og at vi betragter den af den højtærede Justitsminister (Steincke) foreslaaede Ordning som en heldig Løsning af Spørgsmaalet.

De i Sønderjylland valgte Landstingsmænd: Jørgen Møller, Jepsen Christensen, Kloppenborg-Skrumsager og Dr. Karberg staar paa samme Standpunkt.“

Der er ikke overfor Udvalget fremført noget, der kunde tyde paa, at Ønskerne i den sønderjydske Befolkning er anderledes end netop som foran anført. Fra de fynske Amter er der sket Henvendelse til Udvalget om at faa oprettet en særlig fynsk Landsret. Det er dog tilkendegivet, at man subsidiært vil føle sig tilfredsstillet ved, at Fyn lægges ind under Søndre Landsret paa den af Mindretallet foreslaaede Maade.

Med Hensyn til det ofte debatterede Spørgsmaal om den nu bestaaende Søndre Landsrets Midlertidighed ønsker Mindretallet at udtale, at Tanken om Midlertidighed formentlig kun har været knyttet til Spørgsmaalet om Søndre Landsrets Bestaaen som en særlig sønderjydsk Institution. Der har ved flere afgørende Lejligheder været Tale om ogsaa paa Retsplejens Omraade at knytte de indlemmede Landsdele sammen med andre Omraader. Som Eksempel herpaa skal Mindretallet henlede Opmærksomheden paa Bestemmelsen i § 1 i Lov Nr. 256 af 28. Juni 1920 om Domstolenes Ordning i de sønderjydske Landsdele, hvori det hedder: